

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **V. H.**, zastoupeného JUDr. Petrem Knoblochem, advokátem se sídlem Husova 17, Plzeň, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2005, čj. OAM-357/LE-B02-B02-2005, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 60 Az 68/2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 8. 2005, č. j. 60 Az 68/2005 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Petra Knoblocha se určuje částkou 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobce (dále též „stěžovatel“) o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Podle žalovaného bylo důvodem žádosti žalobce o udělení azylu vyhrožování ze strany

věřitele, jemuž žalobce nebyl schopen splatit dluh. Žalovaný uvedl, že vydírání ze strany soukromých osob nelze přiřadit k důvodům pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu; výčet důvodů pro udělení azylu v tomto ustanovení je přitom taxativní, z jiných důvodů azyl nelze udělit. Vzhledem k tomu, že žalovaný zamítl žádost žalobce pro udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl žádnou skutečnost svědčící pro to, že by mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, pro nadbytečnost již žalovaný neposuzoval, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a nehodnotil překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 8. 2005, č. j. 60 Az 68/2005 - 33, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že tvrzení žalobce o vydírání ze strany soukromé osoby nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť žalobce nebyl pronásledován státními orgány za uplatňování politických práv a svobod a nebyla ani zjištěna jeho důvodná obava z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Soud uvedl, že žalobce se ani neobrátil na státní orgány v zemi původu, nelze tedy říci, že by mu ochrana v zemi původu byla odepřena. Námitka žalobce týkající se porušení § 14 zákona o azylu podle soudu míří do ustanovení, které není součástí napadeného rozhodnutí. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a ve lhůtě doplněné kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle stěžovatele žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování a odůvodnění jeho rozhodnutí neodpovídá požadavkům podle § 47 odst. 3 spr. ř. Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, jak se žalovaný i krajský soud vypořádaly s otázkou existence překážek vycestování, neboť mu v případě návratu do země původu hrozí pronásledování ze strany složek obyvatelstva nerespektujících právní normy v dané zemi; ukrajinské státní orgány to vědomě tolerují. Proto je dán důvod pro udělení azylu žalobci podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť stěžovatel patří do sociální skupiny stojící mimo zločinecké struktury a je těmito strukturami pronásledován právě z tohoto důvodu a země původu tuto situaci toleruje. Tím je podle stěžovatele dána i překážka vycestování podle § 91 odst. 1 písm. a) zákona o azylu; žalovaný ani krajský soud se však otázkou vycestování pro nadbytečnost nezabývaly. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stěžovatel spatřuje v tom, že soud nesprávným způsobem posoudil otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou. Žalovaný pochybil, neboť nedostatečným způsobem provedl dokazování, když nezjišťoval součinnost stěžovatele na politickém dění na Ukrajině a spokojil se s jediným výsledkem stěžovatele, při němž stěžovatel vypovídal pod vlivem strachu a obav z pronásledování na Ukrajině. Proto byla jeho výpověď neúplná, mj. i proto, že žalovaný nedovedl při výslechu navodit přátelskou atmosféru, která by stěžovatele zbavila obav z pronásledování na Ukrajině. Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 8. 2005, č. j. 60 Az 68/2005 - 33, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť má za to, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí Krajského soudu v Plzni byla vydána v souladu s právními předpisy; přitom odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi učiněné v řízení a na vydané rozhodnutí. Žalovaný nesdílí přesvědčení stěžovatele o nesprávním posouzení právní otázky soudem a neakceptuje ani argumentačně nepodložené tvrzené vady správního řízení. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

První důvod kasační stížnosti je vymezen v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jedná se tedy o tvrzenou nezákonnost rozhodnutí krajského soudu z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že tvrzenou obavou z vydírání ze strany svého věřitele naplnil důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. V souzené věci však žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, tedy z důvodu, že žalobce v řízení o udělení azylu vůbec netvrdil žádné důvody, jež by bylo možné podřadit pod § 12 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem žalovaného i krajského soudu, že obava z jednání soukromé osoby za situace, kdy se stěžovatel neobrátil se žádostí o pomoc na státní orgány v zemi původu, nemůže být sama o sobě podřazena pod důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu; za takové procesní situace, kdy žádost o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, pak již žalovaný neposuzoval důvody pro udělení azylu podle § 12 až § 14 zákona o azylu. Ohledně tvrzení stěžovatele, že na něj měla být vztahena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu, je zapotřebí poukázat na to, že o překážce vycestování rozhoduje žalovaný v souladu s § 28 zákona o azylu tehdy, pokud rozhoduje o neudělení nebo odnětí azylu. V daném případě pak byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná; proto žalovaný nepochybil, když o překážce vycestování nerozhodoval. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Dalším důvodem kasační stížnosti stěžovatele byl důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Svým obsahem se však jedná o důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Tento důvod kasační stížnosti specifikoval stěžovatel tím, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování, když při pohovoru dostatečně nezkoumal, zda jsou u stěžovatele dány důvody pro udělení azylu; rovněž stěžovatel obecným způsobem poukázal na nedostatky v odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Tvrzení v kasační stížnosti týkající se důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. však nejsou v daném případě důvodem kasační stížnosti podle tohoto ustanovení. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. musela být vada řízení před správním orgánem důvodně vytýkána již v řízení před krajským soudem. Krajský soud žalobu přezkoumává jen v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), proto by musel být uvedený důvod formulován ve formě žalobního bodu. V žalobě však žádný takový konkrétně formulovaný důvod, který by se vztahoval k vadám správního řízení, uveden nebyl. Proto krajský soud nemohl napadené rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit, neboť bez návrhu soud zruší rozhodnutí správního orgánu, jež trpí vadami uvedenými v § 76 odst. 2 s. ř. s., včetně vad upřesněných judikaturou. Nejvyšší správní soud proto nemohl rozhodnutí krajského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. věcně přezkoumat,

resp. podrobit soudnímu přezkumu řízení před správním orgánem, aniž byla vada uplatněná v kasační stížnosti řádně uplatněna již v řízení před krajským soudem, jak to ukládá zákon (viz výše).

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 9. 11. 2005 a 2 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů; celkem tedy odměna advokáta činí 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

